

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 471/2016
16.11.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љубиша Ранисављевић, адвокат из ..., против тужене „Градске библиотеке ББ“, коју заступа пуномоћник Весна Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 1394/2015 од 30.10.2015. године, у седници одржаној 16.11.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 1394/2015 од 30.10.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П1 43/14 од 25.03.2015. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог бр. ... од 04.01.2010. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 1394/14 од 30.10.2015. године, ставом првим изреке, укида се пресуда Основног суда у Убу П1 43/14 од 25.03.2015. године и тужба одбацује. Ставом другим изреке, обавезује се тужиља да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 70.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезује се тужиља да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 33.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и због погрешне одлуке о трошковима.

Тужена је одговорила на ревизију тужиље.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. и 420. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењују на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема других битних повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код тужене и обављала послове радника у депоу за књиге све до 04.01.2010. године, када јој је оспореним решењем престао радни однос због организационих промена код тужене. Тужиља је примила решење о престанку радног односа, путем поште 05.01.2010. године, а тужбу суду ради поништаја овог решења поднела је 28.03.2011. године. Иначе, другим лицима, запосленима код тужене у исто време када и тужиљи престао је радни однос. У марту месецу 2011. године, тужиља је непосредно сазнала да је друга запослена радница водила поступак ради поништаја решења о отказу уговора о раду и реинтеграције и да је у тој парници тужбени захтев усвојен.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд побијаним решењем укинуо првостепену пресуду и тужбу, ради поништаја отказа уговора о раду са споредним захтевима, одбацио као неблаговремену.

Према члану 195. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ...), против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Рок за покретање спора јесте 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Како је тужиљи решење о престанку радног односа уручено 05.01.2010. године, а тужбу суду је поднела 28.03.2011. године, протекао је рок од 90 дана предвиђен чланом 195. став 2. Закона о раду за покретање спора пред судом. Стога је правилна оцена другостепеног суда да је наступила преклузија права тужиље на покретање судског спора, због чега је одбацио тужбу, као неблаговремену. Сходно наведеном, у конкретном спору је без утицаја навод ревизије да је решење о отказу уговора о раду незаконито, јер је донето на основу акта о систематизацији који, као општи правни акт послодавца, није ступио на правну снагу. По протеклу рока за судску заштиту, одлука о престанку радног односа постала је правноснажна, па

самим тим постоји претпоставка да је наведена одлука законита. Зато, суд више не може одлучивати о основаности тужбеног захтева за поништај ове одлуке и ценити валидност акта послодавца на основу којег је иста одлука донета. Исто тако, без значаја је што је друга запослена код тужене са успехом окончала радни спор пред судом, јер се она не налази у истој чињенично-правној ситуацији као тужиља, будући да је благовремено поднела тужбу. Тужиља је путем поште примила одлуку о престанку радног односа, када је постало сасвим извесно да је њено право повређено.

Одлука о трошковима спора донета је на основу члана 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију јер ова процесна радња није била потребна у ревизијском поступку, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић